

(ob defectum S. Literarum & Spiritus in iisdem loquentis) *interponere de supernaturalibus, quæ propria sunt hominis πνευμαλικῶς.* Locum 1. Tim. III. 2. Ubi Apostolus Episcopum vult esse *μᾶς γυναῖκος ἀνδρα*, Pontificio more de eo, qui nec successivè plures habuit uxores, intelligit. Monitus à collegis aptissimis argumentis, contra eosdem thesin semel amatam in Romanæ Thaidis gratiam iis rationibus defendit, quæ & à pueris solvi possunt. Nempe hæ collegarum altercationes & dissensiones Novi T. glossis inferi debeant, ut Ecclesia his margaritis ædificaretur. Si verò à Reformatis doctoribus, ceu ipse fatetur, ad hanc sententiam amplectendam inductus est, cur non potius ab orthodoxis Theologis seduci se passus est ad defendendam doctrinam orthodoxam? Plura adferre neque libet, neque vacat. Interea deflenda Ecclesiæ nostræ infelicitas est, cui loco veterum interpretationum sanam doctrinæ puritatem tenacissimè retinentium, obtruduntur glossæ non suspectæ tantum & in Fanaticorum scholis ortæ, sed à veritate quoque alienæ, quibus quicquid de cœtero in laboriosissimo opere boni fructuosique est, defœdatur, piorumque animæ turbantur potius & dilacerantur, quam in pietate instituuntur. Fama est, hanc librum justâ censurâ à SERENISSIMO Wurtembergiæ DUCE notatum & exempla, quæ nondum distracta fuerant, fisco adjudicata esse. Qua in re laudanda provida DEI cura est, quæ Christiani cœtus sui nec inter pietatis larvas, nec impietatis molitiones obliviscitur, sed utrumque hostium genus iis frenis coercet, quorum beneficio inter ipsas tentationes respirare Ecclesia & pristinas vires resumere possit. Commovet me hæc temporum nostrorum consideratio, ut cum ante